

PIETER ASPE

Min 1

Manteau
THRILLER

Voor Romain en Maja

‘Je hebt uitsluitend macht over mensen zolang je niet alles van hen afneemt. Maar wanneer je iemand van alles hebt beroofd, is hij niet langer in je macht – hij is weer vrij.’ – ALEKSANDER SOLZJENITSYN

© 2012 Uitgeverij Manteau/ WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk oktober 2012

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: © David Harding / Alamy / Wil Immink Design

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2788 3
D/2012/0034/156
NUR 330

Hubert Snoy et d'Oppeurs wist dat hij binnen luttele seconden zou sterven. In tegenstelling met de twee mannen die hem onder schot hielden, wist hij bovendien waarom.

Hubert Snoy et d'Oppeurs was niet bang voor de dood, hij had een welgevuld leven achter de rug en zijn kinderen hadden net als hij een mooie carrière opgebouwd. Ludovic leidde een groot baggerproject in Qatar, Bernard was onlangs tot ambassadeur in Peru benoemd en Véronique had het tot verkoopdirecteur bij een internationaal gerenomeerd cosmeticabedrijf geschopt. Hij dacht met een zekere weemoed aan zijn vijf kleinkinderen, die hem allicht zouden missen, maar gelukkig nog te jong waren om er lang bij stil te staan dat de oude man die ze pappie noemden hen nooit meer zou knuffelen. Hij verzoende zich met God en bereidde zich voor op het hiernamaals, waar Marie al meer dan tien jaar op hem wachtte. Hij vroeg voor de laatste keer vergiffenis voor zijn zonden. God mocht barmhartig zijn, Hubert Snoy et d'Oppeurs was zich bewust van de ellende die hij zijn medemens had aangedaan. Hij had zijn fout ingezien en het onheil ongedaan proberen te maken, de Heer had het zoenoffer aanvaard. Een dofse plof veroorzaakte een kortsluiting in zijn gedachtestroom. Het werd donker in zijn hoofd. Heel even maar. Toen ging er een gedempt licht aan. Hij zag zichzelf zitten op een

houten aanlegsteiger aan de oever van een brede rivier. Zijn vader zat naast hem op een vouwstoeltje te vissen. Zijn moeder deed een dutje in het gras. De zon scheen ongenadig en hij had dorst. De beelden en de herinneringen aan zijn eerste vakantie in de Dordogne werden steeds scherper en intenser. De geur van kissend varkensgebraad deed hem het water in de mond lopen. Hij zag Marie terug en hij beleefde opnieuw zijn eerste huwelijksnacht met haar. Hij hoorde haar stem en voelde haar ijskoude hand op het sterfbed. Audiënties bij de koning, jachtpartijen op de tonen van de Messiah van Händel, de geboorte van zijn kinderen, het gesjirp van de krekels op zijn landgoed in Lourmarin, de smaak van een glas Château La Fleur Peyrabon, het fluiten van de wind op de Dingli Cliffs, de eerste aanblik van Petra, de geruststellende glimlach van de priester die hem de absolutie had gegeven. Een tweede doffe plof verbrak definitief de band tussen leven en dood. De man die het tweede schot had afgevuurd stak het wapen tussen zijn broekriem, boog zich voorover, stak zijn handen onder de oksels van het slachtoffer en sleepte het nog warme lijk over het gazon naar een bosje. Zijn kompaan volgde hem met een sporttas over zijn schouder. Een halfuur later stapten ze in een huurauto en reden langs de Dudzeelse Steenweg in de richting van Brugge. Ze stopten aan de Ringvaart. Een van de moordenaars stapte uit, gooide de sporttas in het donkere water, stak een sigaret op en keek om zich heen. Er was amper verkeer om kwart voor vier. Met een beetje geluk arriveerden ze voor acht uur op Schiphol. Na een paar minuten stapte hij weer in. Hij noch zijn kompaan voelde zich schuldig. Ze hadden hun plicht gedaan.

De conciërge van kasteel Ten Berghe liet om halfzeven zijn hond uit in het park, ruim voor de eerste gasten wakker waren. De meesten hielden van dieren en hij wist zeker dat Thor niemand zou lastigvallen. Toch wilde hij het risico niet nemen een van hen te storen. Het was zijn taak hun verblijf zo aangenaam mogelijk te maken.

‘Wat scheelt er, vriend?’

Thor bleef stokstijf staan, draaide zijn massieve kop in de richting van het bosje, snuffelde een paar keer voor hij zachtjes begon te grommen.

‘Niet doen, Thor.’

De conciërge had evengoed kunnen proberen een leeuw in bedwang te houden. De Duitse dog rukte zich los en stoof met een onstuimige vaart naar het bosje aan de overkant van het gazon. Zijn baasje volgde op een sukkeldrafje. Hij durfde zijn hond niet tot de orde te roepen omdat hij bang was dat iemand hem zou horen.

Hubert Snoy et d’Oppeurs zat met zijn rug tegen een eik, met zijn armen omhoog en zijn benen gespreid. Je hoefde geen arts te zijn om te zien dat hij dood was. In zijn hoofd gaapten twee bloederige wonden. Tussen zijn armen had iemand in de schors met een mes een woord gekerfd. Thor stond de man te besnuffelen.

‘Niet doen, Thor’, zei de conciërge weer.

Hij pakte de hond bij de halsband en trok hem weg bij het lijk. Het dier protesteerde niet, het liet zich gewillig wegleiden. De conciërge wist niet goed wat te doen. Het vreselijke beeld van de dode man maakte hem compleet overstuur. Hij liep zonder nog na te denken terug naar de kleine conciërgewoning aan het begin van de oprijlaan.

‘Er is iets vreselijks gebeurd’, zei hij tegen zijn vrouw, die naar buiten was gekomen toen ze hem zag terugkeren.

‘Toch weer geen vandalen?’

‘Nee, Mieke. Het is veel erger.’

De conciërge was van nature een rustige, bedachtzame man, zoals de meeste van zijn collega's, anders werd je gek van dit eentonige werk. Het was lang geleden dat Mieke hem nog zo nerveus had gezien. Zijn wijd opengesperde ogen logen niet. Hij had haar de laatste keer op die manier aangekeken toen hij net had vernomen dat zijn beste vriend onverwacht was overleden.

‘Kan ik iets doen?’ vroeg ze behulpzaam.

Hij reikte haar de leiband aan en vroeg of ze Thor in de ren wilde opsluiten.

‘Wil je me nu alsjeblieft vertellen wat er aan de hand is?’

De conciërge haalde zijn mobieltje uit zijn broekzak, klapte het open en daarna weer dicht.

‘De graaf is dood’, zei hij. ‘Vermoord.’

Er logeerden vaak belangrijke mensen in het kasteel, meestal industriëlen die het beu waren om in steriele Amerikaanse hotels te overnachten, en ze kregen geregeld bekende figuren uit de showbizzwereld over de vloer, maar een graaf bleef toch iets speciaals. Zelfs de eigenaar had zijn wenkbrauwen opgetrokken toen hij de reservering binnenkreeg.

‘Wat ga je doen? De politie bellen?’

‘Dat was ik van plan, maar zouden we niet beter eerst meneer Claeys op de hoogte brengen?’

Meneer Claeys was de eigenaar van kasteel Ten Berghe, een principiële man die de touwtjes strak in handen hield. Belangrijke beslissingen nam hij liever zelf.

‘Je weet toch zeker dat de graaf dood is?’

‘Natuurlijk weet ik dat zeker. Hij heeft verdomme twee gaten in zijn hoofd.’

Mieke sprak haar man niet tegen, hoewel ze er heilig van overtuigd was dat artsen tegenwoordig bijna alles aankon-

den. Ze was van mening dat hij beter eerst de hulpdiensten had gebeld.

‘Ik ben benieuwd of ze al bevallen is.’

Hannelore trok de ceintuur van haar badjas aan voor ze aan tafel ging zitten.

‘Ik ook’, knikte Van In.

Saskia had gisteravond om kwart voor elf vanuit het ziekenhuis gebeld met de blijde boodschap dat het bijna zover was. Volgens de gynaecoloog verliep alles volgens het boekje en zou de bevalling niet lang op zich laten wachten.

‘Het is gelukkig redelijk rustig op kantoor’, voegde hij er met een glimlach aan toe.

‘Egoïst.’

‘Mag ik nog een kopje koffie?’

De koffiepote stond net buiten zijn handbereik, maar ze vertikte het om op te staan en hem te bedienen. Hannelore had zich er allang bij neergelegd dat Van In niet het prototype van de nieuwe man was. Ze had er vanaf het begin werk van moeten maken. Het lag aan haar dat het niet goed gekomen was. Toch vond ze het niet erg dat ze hem in de loop der jaren had verwend, maar er waren grenzen. Het gerinkel van de telefoon onderbrak haar gedachten.

‘Het is zover.’

Ze veerde van haar stoel op, haastte zich om Van In's mobieltje voor zijn neus weg te grissen. Ze wilde het nieuws als eerste uit Saskia's mond horen. Ze had het mis. Haar gezicht betrok toen ze hoorde wie er belde.

‘Het is voor jou’, zei ze sip.

Van In nam zijn mobieltje aan, legde zijn hand over het mondstuk. Zijn ogen twinkelden terwijl hij naar de koffiepote wees.

‘Je staat er nu dichterbij dan ik’, grijnsde hij.

Claeys wachtte geduldig af tot hij commissaris Van In aan de lijn kreeg. Een minuut meer of minder maakte niet uit. Hij wilde koste wat het kost vermijden dat de gasten van Ten Berghe straks opgeschrikt werden door loeiende sirenes. Daarom had hij eerst contact opgenomen met een bevriende advocaat, die hem het nummer van commissaris Van In had gegeven met het advies hem thuis te bellen en de situatie uit te leggen.

‘Spreek ik met commissaris Van In?’

Het gesprek duurde vijf minuten. Van In luisterde zonder een woord te zeggen, terwijl hij nadacht over wat hem te doen stond. Hij was voorstander van een discrete aanpak en de argumenten van meneer Claeys klonken redelijk. Het had geen zin de hele buurt in rep en roer te zetten en zodoende vroegtijdig de pers te alarmeren, die zich zeer zeker met volle overgave op de bizarre moord zou storten. Ze konden beter de plaats delict eerst hermetisch afschermen, voor iemand erin slaagde een foto te maken van wat op het eerste gezicht een rituele moord leek.

‘Probeert u de gasten binnen te houden’, zei hij ten slotte. ‘Wij zijn er over een kwartier.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Een kasteelmoord’, zuchtte Van In. ‘De conciërge heeft vanochtend het lijk van graaf Snoy et d’Oppeurs aangetroffen in een bosje van kasteel Ten Berghe.’

‘Snoy wat?’

‘Snoy et d’Oppeurs’, herhaalde Van In. ‘Een of andere bankier met donkerblauw bloed. Maar dat is nog niet alles. Kom mee, ik vertel je de rest in de auto.’

Ze boften dat de kinderen een paar dagen bij de zus van Hannelore logeerden. Het zou beslist indruk maken dat de commissaris en de procureur gelijktijdig arriveerden.

‘In welke auto?’

Van In wierp een blik op zijn horloge. Het was even voor halfacht. Normaal arriveerde Guido over een paar minuten.

‘Dat lukt nooit, Pieter. Ik moet me nog aankleden en...’

Een vleugje mascara en een likje gezichtscreme volston- den wel, maar zonder durfde ze zich niet meer in het openbaar te vertonen.

‘Trek iets luchtigs aan en neem je make-upspullen mee in de auto. Dat doen professionele modellen ook als ze zich van de ene fotosessie naar de andere moeten haasten.’

‘Dank je wel, Pieter Van In.’

‘Omdat ik je met een professioneel model vergelijk?’

Ze liet de vraag onbeantwoord omdat hij het waarschijn- lijk niet als een compliment had bedoeld. Professionele modellen zaten strak in het vel, ze hadden een perfecte lijn en veerkrachtige borsten. Tien jaar geleden was ze mis- schien voor de spiegel gaan staan om te zien in hoeverre hij gelijk had. Die moeite hoefde ze nu niet meer te doen. Wat geweest was, zou nooit meer terugkeren. Maar waarom zou ze zich daar nog druk om maken?

‘Ga jij alvast voor’, riep ze voor ze de trap opliep. ‘Ik ben er over vijf minuten.’

Een man in een grijs pak met een fiets aan de hand stond hen op te wachten aan het begin van de oprijlaan. Versavel stopte de wagen, Van In liet het raampje zakken.

‘Ik ben de conciërge’, zei de man. ‘Wilt u me volgen?’

Hij sprong op de fiets en reed hen voor naar het kasteel, wat eigenlijk totaal overbodig was omdat er maar één weg naar het kasteel leidde.

‘Ben je hier al eerder geweest?’ vroeg Van In.

‘Nee, maar ik heb er wel een en ander over gelezen.’

‘Dat verbaast me niet.’

‘Mij ook niet’, lachte Hannelore.

Versavel stond bekend om zijn parate kennis. Er waren weinig onderwerpen waar hij niets van af wist, de geschiedenis van Brugge echter was zijn specialiteit. Hij wist exact hoe hoog het belfort was, van welk jaar het stadhuis dateerde, wie volgens de overlevering de relikwie van het Heilig Bloed uit Jeruzalem had meegebracht en nog duizenden andere feiten, weetjes en anekdotes.

‘Het is een waterkasteel’, zei Versavel. ‘Dat zullen jullie straks zien als we over de brug rijden. De bekende Brugse familie Despars kocht het in 1483 en vestigde er het hoofdkwartier van de Compagnie Despars, een soort multinational avant la lettre. De familie Despars was actief in de internationale handel en drukte haar stempel op de geschiedenis van de stad, net zoals de familie Van der Beurze trouwens. Jullie weten toch dat de instelling die wij tegenwoordig de beurs noemen van hun familienaam is afgeleid?’

‘Ja, dat weten we, Guido.’

Van In stak bezwerend zijn hand op voor Versavel begon uit te weiden over de Hanzesteden en hoe belangrijk de haven van Brugge destijds was geweest.

‘Je kunt er nu logeren. Als ik me niet vergis, zijn er drie kamers.’

‘Drie kamers maar?’

‘Drie exclusieve kamers.’

‘Dat zal wel’, knikte Van In.

De conciërge wees hun een plekje aan voor de brug waar ze de auto konden parkeren. Een rijzige man met grijs achterovergekamd haar kwam hen tegemoet. Hij droeg een modieus pak, zijn schoenen waren van gevlochten leer. Een aristocraat of toch op zijn minst een geslaagde zakenman. Van In had een ingebakken afkeer van dat soort afgeborstelde mannen. Meneer Claeys begroette hen minzaam met

een handdruk. Zijn onderzoekende blik had iets neerbui- gends.

‘Ik stel uw discretie bijzonder op prijs, commissaris’, zei hij.

Zijn handen waren zorgvuldig gemanicurd en hij verspreidde de geur van een dure aftershave. Het leek of de moord in zijn achtertuin weinig indruk op hem had gemaakt, of hij was iemand die zijn gevoelens uitstekend wist te verbergen. Van In gokte op het laatste.

‘Laten we eerst een kijkje nemen op de plaats delict, meneer Claey’s.’

Ze liepen om de vijver en daarna over het gazon naar het bosje waar de conciërge het lijk van graaf Snoy et d’Oppeurs had gevonden. Het was een mooie lentemorgen, het gras was nog vochtig van de ochtenddauw, het gezang van tientallen vogels zorgde voor een bedrieglijk opgewekte sfeer.

‘Kende u het slachtoffer?’

Meneer Claey’s knikte terwijl hij zijn lippen lichtjes tuitte, alsof hij zich op voorhand wilde verontschuldigen.

‘Kennen is veel gezegd’, zei hij. ‘We hebben elkaar in het verleden een paar keer ontmoet. Tijdens de receptie van een huwelijksfeest en een keer bij de koning.’

Van In vloekte in zijn binnenste. Iemand met relaties aan het Hof kon hij missen als kiespijn. Hij had lang geleden een aanslag op de koning weten te verijdelen, en hij herinnerde zich nog als de dag van gisteren hoeveel problemen dat met zich had meegebracht.

‘Daar kunnen we het later nog over hebben’, zei hij achteloos.

Hannelore keek naar Versavel. Ze glimlachten omdat ze allebei hetzelfde dachten.

‘Hoeveel gasten waren er gisteren buiten meneer Snoy?’

‘Drie’, zei Claey’s. ‘Een echtpaar dat zijn dertigste huwe-

lijksverjaardag kwam vieren en een Italiaanse zakenman.'

Het was zeer onwaarschijnlijk dat een van de gasten Snoy had vermoord, toch kon Van In het zich niet veroorloven hen niet te verhoren.

'Is er iemand die vandaag vertrekt?'

'Nee. De jubilarissen hebben vier overnachtingen geboekt en de Italiaan blijft nog tot morgen.'

'Is er ook personeel?'

'Alleen Georges en Mieke, de conciërge en zijn vrouw.'

Het gezang van de vogels klonk heel onwezenlijk toen ze het slachtoffer met zijn armen omhoog tegen de boom zagen zitten. Van In en Versavel benaderden het danteske tafereel met een zekere schroom. Hannelore en Claeys bleven op de achtergrond.

'Ze hebben hem verdomme aan de boom gespijkerd, Guido.'

Midden in de handpalmen zaten drie spijkers en tussen de gespreide armen stond een woord gekerfd dat Van In niet kon thuisbrengen.

'ALECTO', zei hij halffluid. 'Is dat een naam?'

'Inderdaad', knikte Versavel. 'Alecto is een van de Erinyen.'

Daar gaan we weer, dacht Van In. Waarom nog iets op het internet gaan opzoeken, als je over Versavel kon beschikken? Hij vertikte het echter om te vragen wie of wat de Erinyen waren. Dat hoefde ook niet, Versavel ademde diep in. Intellectuele superioriteit gaf hem een weldadig gevoel, het soort gevoel dat je overhoudt aan een krachtige massage. Het verspreidde zich tot in de kleinste uithoeken van zijn lichaam. En hij grijnsde.

'De Erinyen zijn schik- of wraakgodinnen uit de Griekse mythologie. Ze zijn met zijn drieën: Alecto, Tisiphone en Megaira. Wil je de rest ook weten?'

‘Straks, Guido. Straks. We kunnen beter eerst Zlotkrychbrto bellen.’

Een lijk met een boodschap voorspelde niet veel goeds, een lijk met de naam van een Griekse wraakgodin liet vermoeden dat ze met een geschifte intellectueel te maken hadden of een schimmige organisatie. De pest of de cholera. Van In zette een stap naar achteren en stak een sigaret op. Meneer Claeys keek hem boos aan, maar hij zei niets. Daar had hij zo zijn redenen voor.

‘Zal ik een deken halen om hem te bedekken?’

‘Nee, dat zeker niet’, reageerde Van In onmiddellijk.

Klaas Vermeulen, het hoofd van de technische recherche, zou hem vermoorden als bij het sporenonderzoek zou blijken dat er pluïsjes of vezels van een deken op het slachtoffer waren achtergebleven.

‘Dat kunt u toch niet maken, commissaris? Niemand mag de graaf in die omstandigheden zien.’

Zijn stem klonk geïrriteerd en hij moest zijn best doen om Van In niet af te snauwen. Was het werkelijk zover gekomen dat mensen geen eerbied meer betoonden voor een dode? Beseften ze niet wie het slachtoffer was? Maar hij was nog nooit bij een moordzaak betrokken geweest. Hij kon niet weten dat een ploeg gespecialiseerde technici het terrein en het lijk straks aan een grondig onderzoek zouden onderwerpen voor ze de plaats delict en het lichaam zouden vrijgeven.

‘U hebt om discretie gevraagd, meneer Claeys’, zuchtte Van In. ‘Ik zal zien wat ik kan doen.’

Het slachtoffer lag niet op de openbare weg en het werd aan het gezicht onttrokken door bomen en struiken. Twee agenten in burger zouden volstaan om de oprijlaan te bewaken en de wagen van de technische recherche zou niet echt opvallen. Hij pakte zijn mobieltje en belde achtereen-

volgens Zlotkrychbrto en Vermeulen, met het verzoek het domein zo onopvallend mogelijk op te rijden.

‘U kunt ondertussen beter terugkeren naar het kasteel. We komen u achterna zodra de technische recherche gearriveerd is.’

‘En de gasten?’

‘Die moeten wachten tot wij er zijn.’

Het paar dat zijn dertigjarige huwelijksjubileum aan het vieren was, zat er verslagen bij. De man, een gezette kerel met bloeddoorlopen wangen en een weelderige bos grijs haar, zat door het raam te staren. Zijn vrouw, die qua postuur niet voor hem onder behoefde te doen, had duidelijk gehuild. Hij was veehandelaar, zij deed het huishouden en de boekhouding. Het was de eerste keer dat ze op een chique plek logeerden hoewel ze niet onbemiddeld waren. Het was er gewoon nooit van gekomen omdat ze hun hele leven hard hadden gewerkt en nooit de tijd hadden genomen om zichzelf te verwennen. Daar was verandering in gekomen toen de vrouw twee weken geleden had vernomen dat ze kanker had. Toen hadden ze beslist om het rustiger aan te doen. Het verblijf in kasteel Ten Berghe was het begin van een nieuw leven en nu maakten ze dit mee.

‘Ik zal jullie niet lang lastigvallen’, zei Van In. ‘Maar ik moet nu eenmaal mijn werk doen.’

De veehandelaar knikte. Het slachtoffer was hem gisteren voorbijgelopen in de hal zonder zijn groet te beantwoorden. Dat hij nu dood was, kon hem eigenlijk niet veel schelen.

‘Dat moet iedereen doen, nietwaar.’

Van In en Versavel gingen bij hen aan tafel zitten. Hannelore had zich over de Italiaanse zakenman ontfermd die bij de open haard zat te ontbijten.

‘Ik wilde alleen weten of u vannacht iets gehoord hebt. Iemand die het kasteel binnenkwam of naar buiten ging, lawaai in het park, een auto. Denkt u maar rustig na, het kleinste detail kan voor ons belangrijk zijn.’

Micke, de vrouw van de conciërge, was op verzoek van Claeyns een paar extra koppen in de keuken gaan halen en ze had nieuwe koffie gezet. Van In bediende zich en vroeg aan Versavel of hij ook een kopje wilde.

Ze hoefden echter niet lang op een antwoord te wachten. De vrouw van de veehandelaar schraapte haar keel om hun aandacht te trekken.

‘Ik heb stemmen gehoord’, zei ze. ‘Ze kwamen van buiten.’

Van In trok zijn wenkbrauwen op. Het kasteel lag in een behoorlijk grote vijver en de ramen waren voorzien van dubbel glas. De veehandelaar mocht er niet erg snugger uitzien, hij had ervaring met wantrouwige mensen. De gefronste wenkbrauwen waren hem niet ontgaan.

‘Mijn vrouw slaapt slecht’, zei hij. ‘En ik heb frisse lucht nodig. De ramen van onze slaapkamer staan altijd open, zelfs in de winter.’

Van In ontweek de blik van de veehandelaar. Hij voelde zich genegeerd omdat hij de man onderschat had.

‘Herinnert u zich nog wanneer u die stemmen hebt gehoord?’ vroeg hij toonloos.

‘Om vijf voor drie.’

‘Mijn vrouw kijkt altijd op haar horloge als ze wakker wordt’, zei de veehandelaar voor Van In had kunnen vragen hoe ze dat zo zeker wist.

Een spottend glimlachje verraadde dat hij het prettig vond Van In voor schut te zetten. Hij had hoe dan ook een hekel aan stadsmensen die dachten dat ze de wijsheid in pacht hadden.

‘Hebt u ook verstaan wat er gezegd werd?’

‘Nee’, zei de vrouw zelfverzekerd.

‘Bent u ook gaan kijken waar de stemmen vandaan kwamen?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat we ons niet met andermans zaken bemoeien.’

De veehandelaar keek naar zijn vrouw. Zij glimlachte, sloeg haar ogen neer. Haar koene ridder had haar nog nooit in de steek gelaten, hij had haar weer gered. Van In krabde in zijn haar. De getuigenis van de vrouw was niet erg betrouwbaar, haar verklaring te algemeen om er conclusies uit te trekken. Het had geen zin haar nog langer te verhoren, tenzij later zou blijken dat de informatie relevant was.

‘Jullie zijn in ieder geval bedankt’, zei hij.

Meneer Claeys kwam binnen en liep resoluut naar hun tafel. Hij leek zenuwachtig, zijn gezicht was bleker dan een halfuur geleden.

‘Kan ik u even spreken, commissaris?’

‘Natuurlijk. Wij zijn hier toch net klaar.’

Ze stonden op en volgden Claeys naar zijn kantoor, dat zoals de rest van het kasteel bijzonder smaakvol was ingericht. Een imposant bureau van gefineerd notenhout en twee antieke vitrinekasten beheersten de ruimte. Er hingen schilderijen met bucolische taferelen, een dik vloerkleed bedekte het grootste deel van de zachtglanzende parketvloer. Een antieke staande klok en een knusse zithoek zorgden voor een huiselijke sfeer. Claeys vroeg hun niet om te gaan zitten.

‘Er is vannacht ingebroken’, zei hij. ‘De conciërge heeft me zo-even gemeld dat een van de ramen op de gelijkvloerse verdieping geforceerd is.’

Het stemmenverhaal van de vrouw van de veehandelaar

kreeg plotseling een andere dimensie. Van In wendde zich tot Versavel en vroeg hem of hij wilde informeren of Zlotkrychbrto er al in geslaagd was het tijdstip van overlijden te bepalen. Als zou blijken dat het ongeveer overeenkwam met het tijdstip dat de vrouw de stemmen had gehoord, was de inbraak gemakkelijk te verklaren.

‘Kunt u me de kamer van meneer Snoy et d’Oppeurs laten zien?’

‘Natuurlijk.’

Van In volgde Claeys door de gang naar de hal, waar ze een monumentale trap opliepen. Nergens een stofje, de vloeren waren smetteloos, de meubels glommen. Het was moeilijk te geloven dat de conciërge en zijn vrouw het allemaal met zijn tweeën konden klaren. Het was eveneens de vraag of een gastenverblijf met die allure rendabel kon zijn met slechts drie kamers. Er was maar één zinnige verklaring voor. Meneer Claeys was rijk, de exploitatie van het kasteel een aangenaam tijdverdrijf.

‘Hoeveel kost een kamer eigenlijk?’

‘Dat hangt ervan af.’

‘Gemiddeld.’

Claeys begreep de interesse van de commissaris niet goed. Wat had de prijs van een kamer te maken met de moord op de graaf? Hij bleef beleefd en stelde geen vragen.

‘Honderdtachtig euro’, zei hij. ‘Ontbijt inclusief.’

‘Dat valt nog mee.’

Bij een volle bezetting draaide het kasteel een omzet van amper zeshonderd euro per dag, bruto welteverstaan. Van In was geen boekhouder, maar zelfs hij was er bijna zeker van dat een dergelijke omzet onvoldoende was om de boel draaiende te houden.

‘Dit is de kamer van de graaf.’

Claeys hield de deur voor hem open. Het eerste wat opviel

was dat het bed beslapen was. Van In keek vluchtig rond. Niets wees op een gevecht. De kleren van de graaf hingen netjes in de kast met daaronder drie paar schoenen. De jasjes droegen het label van een Engelse kleermaker, de schoenen waren onmiskenbaar Italiaans. Op het nachtkastje lagen een boek over economie en een bril met metalen montuur. Het boek lag opengeklapt met de rug naar boven alsof het was weggelegd om later in verder te lezen. De koffer stond in een nis naast de badkamer.

‘Was meneer Snoy et d’Oppeurs hier voor zaken?’

‘Dat weet ik niet.’

Vreemd, dacht Van In. Hij kon zich niet voorstellen dat Claeys daar niet naar had geïnformeerd. Nog vreemder was dat er geen laptop in de kamer aanwezig was. Zakenmensen konden tegenwoordig niet meer zonder, zelfs niet in hun vrije tijd. Het was nog te vroeg om conclusies te trekken, maar zoals de zaken er nu voor stonden zag het ernaar uit dat de moordenaar(s) het kasteel waren binnengedrongen en de graaf hadden gedwongen om mee te komen naar het park. Waarom hadden ze hem niet in zijn kamer vermoord? Voetstappen in de gang deden hem opkijken. Het was Versavel.

‘Volgens Zlot is hij tussen twee en vier uur overleden.’

De verklaring van de vrouw van de veehandelaar kon dus toch kloppen. Van In keek nog even rond voor hij besliste om terug naar beneden te gaan. Als de moordenaar(s) sporen hadden achtergelaten, was het de taak van de technische recherche om ze te vinden.

‘Is Hannelore al klaar met haar Italiaan?’

‘Ik denk het wel.’

‘Het werd tijd.’

Versavel schudde het hoofd. Akkoord, hij had ook wel gezien dat de Italiaan haar met zijn ogen zat uit te kleden,

maar dat wilde niet zeggen dat hij van plan was om haar te verleiden. Hij had zich meer zorgen gemaakt als Van In zich met een knappe Italiaanse had afgezonderd.

‘Kom, we zijn weg.’

Van In beende de kamer uit en liep met opgetrokken schouders en gebogen hoofd naar beneden, waarbij hij de Italiaan, die hij halverwege de trap kruiste, bijna omverliep.

‘Scusi.’

Van In deed de moeite niet om zich op zijn beurt te excuseren. Hij liep gewoon door. Hannelore stond bij het raam met een kop koffie in haar hand. Ze draaide haar hoofd toen hij de ontbijtzaal binnenkwam. Het was lang geleden dat ze nog iemand in het Frans had verhoord en ze vroeg zich af of ze niet beter een tolk had gevorderd, want Van In zag er allesbehalve vrolijk uit. Er zou wat zwaaien als ze een fout had gemaakt.

‘Ben je wijzer geworden van die kerel?’

De toon was gezet. De oude bok was weer eens jaloers. Ze haalde de notities die ze tijdens het gesprek had gemaakt uit haar handtas en keek hem ernstig aan.

‘Wat wil je weten?’

‘Alles.’

De Italiaan heette Rico Ambrosiano, hij was geboren in Turijn op 13 april 1958 en hij handelde in auto-onderdelen. Hij had gisteravond in zijn eentje een zesgangenmenu gedegusteerd in de Hertog Jan en zich om halfelf met een taxi terug naar het kasteel laten rijden, waar hij samen met meneer Claeys nog een fles voortreffelijke bordeaux soldaat had gemaakt.

‘Dan heeft hij vannacht waarschijnlijk goed geslapen.’

Hannelore knikte. Ambrosiano was rond middernacht in slaap gevallen en hij was pas om kwart voor negen wakker geworden.